

**SİNCAN ŞEHİT ABDULLAH BÜYÜKSOY
BİLİM ve SANAT MERKEZİ**

HERKESİN VAR BİR HİKAYESİ

**Bu kitap, Merkezimiz Türkçe Atölyesi BYF öğrencileri
tarafından yazılan hikayelerden oluşmaktadır.**

BAŞLARKEN

Yazmak, eski bir anlatım biçimi olmakla beraber en etkili anlatım biçimidir aynı zamanda.

"Söz uçar, yazı kalır."

"Sözü ağız kulağa götürür, yazı ise uzağa götürür." gibi yazının önemini anlatan pek çok söz söylenegelmiş.

En güzel ifadelerden birisidir Sait Faik ' in cümlesi:

"Yazmasam deli olacaktım."

Yazmak; bir arayış, bir iç döküş, bir iz bırakış...

Biz de bu yıla dair bir iz bırakmak istedik.

Yazmanın kıymetini kavrayarak ve kavrattırarak yazılar yazdık.

BYF gruplarımız ile yazma çalışmalarımız böyle bir kitabın oluşmasını sağladı.

**Bize eşlik ettiğiniz için teşekkür eder,
keyifli okumalar dileriz.**

**Yasemin ÇAKIL
Türkçe Öğretmeni**

İÇİNDEKİLER

1	Gizli Orman-Elif Naz DEMİRKIRAN	1
2	Kardeşliği Altın Sırrı- Y. Çağrı KAPLAN	5
3	Gizemli Kapı- Berrin YAPICI	12
4	Gizemli Kütüphane -Zümra KARAKOÇ	15
5	Güneş Doğarken Gülfem TOPLU	23
6	Hayat Bisikleti -ELanur KESKİN	39
7	Zeynep ve Macerlaları- Esra Buğlem ERDOĞDU	43
8	Salih 'in Azmi -Mehmet A. ULUDOĞAN	56
9	Dostça Bir Kelam- Yusuf Emre VAROL	63
10	Bir Halay Uğruna- Eymen ÜNAL	67
11	İyilik Treni - Elif AYYILDIZ	73

GİZLİ ORMAN

Kerem, Arda ve Elif bahçede oynuyorlardı. Koşarken Kerem'in ayağına bir şey takıldı. Alıp baktıklarında garip bir parşömen olduğunu gördüler. Üstünde "Doğa Ana'ya giden yol" yazıyordu. Yazılanlardan pek bir şey anlamasalar da haritaya benzediği için Arda parşömendeki ormana gitmek istedi. Arkadaşlarını ikna etti. Orman biraz ilerideydi, bisikletleri ile gidiyorlardı. Derken Elif haritaya bakmadan edemiyordu. Bir süre sonra harita parlayıp ormana doğru yol açıldı. Elif arkadaşlarını durdurdu ve haritayı gösterdi. Üçü de çok şaşkıncı çünkü haritada yol önlerinde olsalar da önlerinde sadece ağaçlar vardı. Kerem Arda'ya "Boşuna geldik," diye söylendi. Arda, "Umudunu kaybetme, belki ters tutuyordur," dedi ve kağıdı verip çevirdi. Harita yine parlamaya başladı ama bu sefer "Umudunu yitirme, biraz kurcalasaydınız bulurdunuz belki bana giden yolu," yazıyordu. Elif ilerledi, sanki bir kapıdan geçermişçesine kayboldu.

Arda ile Kerem hemen onun peşinden gittiler. Gittikleri yer sanki başka bir dünya idi. Kuşlar cıvılcıvıl, bitkiler canlı canlıydı. Hiçbir hayvan yemek için kavga etmiyordu. Bu güzel dünyaya bakarken karşılarına şapkalı, pelerin giyen bir kız çıktı. Kız, "Siz dünyadan gelmiş olmalısınız," dedi. Üç arkadaş şaşkınlıkla kıza bakıyordu. Kız, "Benim adım Menekşe," dedi. Üçü tam adını söyleyecekken yola çıktılar. Yolda bir geyik yatıyordu. Menekşe geyiği görür görmez koştu, elini geyiğin kafasına ve üstüne koydu. Geyik yavaşça ayağa kalktı, sanki teşekkür edermişçesine başını eğdi ve diğer hayvanlara doğru yola devam etti. Menekşe bir ağaçtan üç muz aldı ve yeni tanıştığı dostlarına verdi. Kerem muzu yer yemez kabuğu yere attı.

Saniyeler içinde çığlığı kopardı. Kerem baktıklarında ağaç dalının Kerem'i ayağından yakaladığını gördüler. Menekşe yerdeki muz kabuğunu görünce ne olduğunu anladı. Kerem'i bırakması için ağaca seslendi. Ağaç sinirliymiş gibi Kerem'i direkt fırlattı. Kerem kafasını ovuştururken Menekşe kabuğu göstererek, "Sen doğaya zarar verirsen doğa da sana zarar verir," dedi. Elif haritadaki yazıyı Menekşe'ye sordu: "Doğa Ana'ya giden yol. Bu ne demek?" Menekşe, "Az kaldı, sadece gelin," diyerek geçiştirdi. Giderlerken kuşlar, "Doğa Ana geliyor, yaşasın!" diyerek uçuyorlardı. Arda Menekşe'ye neden "Doğa Ana" dediklerini anlamadı.

Düşünecek vakit yoktu. Dev mi dev, parlak mı parlak bir çınar ağacı vardı. Menekşe açıklama hissi duymuş olmalı ki, "Burası sizin dünyanızla bizim dünyamızın en büyüleyici bağlantısı. Bu ağaç hem bizim dünyamızın hem de sizin ormanlarınızın kalbi. Bu sıralar ağaç biraz hasta gibi, sizin dünyanızdaki insanların ormanlara verilen zarar yüzünden canı acıyor," dedi. Üçü utanmışçasına başlarını öne eğdiler. Menekşe, "Geziniz artık bitti, görüşürüz," der demez tekrar geri döndüler. Elif artık gazetelere ormanlar hakkındaki yazılanları gönderiyordu. Arda ile Kerem ise çoktan kampanyalar başlatmışlardı.

ELİF NAZ DEMİRKIRAN

B2-A5

KARDEŞLİĞİN ALTIN SIRRI

Elif ve Mert iki kardeşti. Elif resim yapmayı çok severdi. Mert ise matematiğe bayılırdı. Okuldan eve geldiğinde, o gün sınıftaki matematik başarılarını anlatırdı her zaman. Sınıfının en iyisiydi. Bir gün Elif'e altın orandan bahsetti. Salyangozların kabuklarında, ayçiçeklerinde, güzel bir yüzde hatta galaksimizde bu altın oran vardı. Güzel olan her şey altın orana sahipti, yani 1,618 sayısına.

Birkaç gün sonra resim dersinde Elif, kardeşinden öğrendiği altın oran meselesini resim çizerken kullanmayı düşündü. Tek bir ağaç çizdi. Harika olmuştu! O gün resmi sınıfta çok beğenilip panoya asıldı. Eve sevinçle geldi. Gururla olanları anlattı. Anne ve babası da duruma çok sevindi ve kızlarını tebrik ettiler. Harika bir fikir olduğunu söylediler.

Mert ise kenardan olanları izliyordu. Elif'in çizdiği resme bakıp "Evet, çok güzel olmuş," dedi. Ama içten içe de kıskanmıştı. Ona göre resim yapmaktan daha üstündü matematik bilmek. Üstelik altın oranı da Elif'e o anlatmıştı ve Elif bu bilgiyi Mert'ten öğrendiğinden hiç kimseye bahsetmemişti.

Ertesi gün resim dersindeydi Mert. Öğretmen bir doğa resmi çizmelerini istemişti. "Bundan kolay ne var?" diye düşündü. Hem de o da altın oranı resminde kullanabilirdi. Hâlâ çok kızgındı Elif'e. Resmi çizmeye başladı ama olmuyordu.

Altın oranı uygulayamamıştı ve çizdiği her şey çok kötü görünüyordu. "Kim icat etmişti sanki bu dersi?" diye düşündü.

O gün eve mutsuz geldi. Her zaman başarılarını anlatırdı oysa. Hemen odasına geçti. Akşam yemeği bile yiyemedi. Başarısız olmak ona göre değildi. Yine odasına geçti. Kardeşinin üzüntüsünü anlayan Elif de odaya geldi. Ne olduğunu sordu. Mert ağlamaya başladı. Her şeyi anlattı.

Elif kardeşini dinleyince yaptığı hatanın da farkına vardı. Evet, Mert'ten bahsetmemişti. Nasıl böyle bir şeyi unutmuştu ki? Sonra Mert'in çizemediği resme baktı ve şöyle dedi: "Mert, güzel resim çizmek sadece düz çizgi çizmek ya da orantılı çizmek değildir. Tabii ki bunlar da önemlidir ama duygular da önemlidir. Hem herkesin becerisi farklıdır. Kimisi çok güzel resim çizer, kimi de senin gibi sayılardan, matematikten iyi anlar. Üstelik senin de iyi bir resim çizebileceğine inanıyorum. İstersen resminin çizimi için sana bazı fikirler verebilirim, senin bana verdiğin gibi."

Mert biraz düşündü. İçindeki kıskançlık yerini sevgiye bıraktı. Elif haklıydı. "Gerçekten birlikte bir resim yapar mıyız?" diye sordu.

Elif, "Tabii ki. Altın oran her şeyi güzelleştirir ama bilgiyi, beceriyi paylaşmak da her şeyi güzelleştirir," dedi.

İki kardeş birlikte gülüştüler. Sonra içeri geçip anne babalarına durumu anlattılar. Elif tekrar özür diledi Mert'ten. Mert de başarısını kıskandığı için Elif'ten özür diledi. Anne ve babaları ise bu duruma sevinmişti.

Anneleri, "Ben de önce işleri karıştırmaya sebep olan, sonra da sizi sevgiyle birleştiren altın oran kavramına teşekkür ediyorum ve iyi ki var altın oran diyorum," deyince Elif ile Mert birbirine bakıp gülüştüler. Anne ve babaları da onlara katıldı.

O akşam uyuyana kadar, hatta kahvaltıda bile annelerine altın oranın ne olduğunu, dünyadaki hatta evrendeki etkisini, güzelliğini anlattılar.

O günden sonra iki kardeş sadece bilgi ve yeteneklerini değil, başarıyı da paylaşmayı öğrendi ve evrenin sırrı gibi kardeşliğin de en güzel hali dengede gizliydi.

Yusuf Çağrı KAPLAN
BYF1-A8

GİZEMLİ KAPI

Bir oyuncakçı dükkanında hiç satılmayan oyuncaklar varmış. Bu oyuncakların canı çok sıkılırmış. Bir gün oyuncaklar dükkandan kaçmaya karar vermiş. Bir plan kurup dükkandan kaçmışlar. Sokakta yürürken karşılarına suyu boşa harcayan bir sürü insan çıkmış. Oyuncaklar bunu önemsemeden yollarına devam etmiş. Akşama doğru sokağın köşesinden ışıklar gelmeye başlamış.

Oyuncaklar hemen oraya doğru yürümeye başlamış. Karşılarına görkemli bir kapı çıkmış. Oyuncaklar bu duruma çok şaşırmış. Aralarında kapıdan geçip geçmemek için konuşmaya başlamışlar. İçlerinden biri, "Bence bu kapıdan geçmeliyiz. Çünkü dükkanda satılmıyoruz, sokaklarda da boş boş geziyoruz," demiş. Herkes bu fikri çok beğenmiş.

Kapıdan geçmişler ama geçer geçmez gökyüzünden aşağıya düşmeye başlamışlar. Neyse ki suyun üstüne düşmüşler. Yüzerek kıyıya çıkmışlar. Ama birden yağmur yağmaya başlamış. Fakat bu yağmur başka yağmurmuş. Her bir damlada suyun önemini anlatıyormuş. O sırada oyuncaklar suyun ne kadar önemli olduğunu anlamışlar. Yağmur durunca geldikleri yerin çok güzel bir yer olduğunu farkına varmışlar. Bundan sonra suyu hiç israf etmemişler. Canları her sıkıldığında buraya gelmişler.

BERRİN YAPICI
BYF1-A3

GİZEMLİ KÜTÜPHANE

Bugün gerçekten çok üzgündüm. Çünkü çocukluğumun geçtiği, bütün anılarımı yaşadığım evimizden ayrılıyorduk. Artık o bizim eski evimizdi. Şimdi ise yeni, garip bir kasabaya taşınıyorduk. Kasabanın adı "Karanlıkdere"ydi. İsmi gerçekten tuhaf ve biraz da ürperticiydi. Ama isminin bir önemi olmadığını düşündüm; açıkçası çok da önemsemedim.

Son hazırlıklarımızı yaptıktan sonra biz kendi arabamızla, eşyalarımız ise bir nakliye aracıyla kasabaya ulaştı. Annemler evi yerleştirirken ben de biraz dolaşmak, kasabayı keşfetmek, arkadaş edinmek ve nelerin nerede olduğunu görmek istedim.

Gezerken kasabanın tam kenarında eski, yıkık dökük, harabeye dönmüş bir kütüphane gördüm. Hiç kimse yoktu çünkü kütüphane oldukça eskiydi ve dokunsan yıkılacak gibiydi. Ama merakım yine galip geldi ve içeri girdim.

İçerisi çok tozluydu. Her yer toprakla, örümcek ağlarıyla kaplıydı. Raflar devrilmişti, camlar kırıktı. Kütüphaneye adım attığımda birden gözüme bir kitap çarptı. Kitap okumayı çok severdim ama bu kitap diğerlerinden farklıydı.

Simsiyah bir kapağı vardı. Üzerinde ne bir isim, ne bir yazar, ne de kitabın içeriğiyle ilgili bir yazı bulunuyordu. Zar zor da olsa ilk sayfasındaki cümleyi okuyabildim. Orada şunlar yazıyordu:

"Bazı sırlar sadece karanlıkta okunur."

Ne demekti bu? Hiçbir fikrim yoktu. Hava kararmaya başlamıştı, kasabayı da tam bilmediğim için hemen evimize döndüm. Ama bu söz aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Tüm gece bu cümleyi düşündüm.

O günden sonra hep o eski kütüphaneye gitmeye başladım. Bu kitapta bir şeyler olduğunu hissediyordum zaten. Çünkü bu kitapta...

**Komşumun sakladığı sırlar,
Annemle babamın geçmişi,
Arkadaşlarımin ailesinden gizlenen
gerçekler...
Hepsi yazılıydı.
Sonra bir gün sayfayı çevirdiğimde, kendi
hayatım yazılmaya başladı.
Ve ne kadar okursam, o kadar derine
iniyordum.
Kitapta şu an yaptığım şey bile yazıyordu.
Saniye saniye.
Nasıl oluyordu bu?
Belki ben yaptıkça kitap yazıyordu.
Belki kitap benim geleceğimi biliyordu.
Belki de... her ikisi.**

Ama sayfayı çevirmeye devam etmekten korkuyordum.

Ya kötü bir şey yazıyorsa?

Ya hayatım boyunca o kötü sonu bekleyerek yaşayacaksam?

Ama ya güzel bir şey yazıyorsa?

Sonunda bir karar verdim.

Gelecekte kaçmak yerine, onunla yüzleşmeye karar verdim.

Sayfayı çevirdim.

Ve kitapta şu cümle yazıyordu:

"Gölgeler bilgi vermez, izler. Ve seni ne kadar çok bilirlerse, o kadar yaklaşırlar."

O anda her şeyi anladım.

Kütüphanenin neden boş olduğunu, neden kimsenin oraya adım atmadığını, neden bu kitabın hiç açılmadığını...

Çünkü bu kitap bir kere açıldığında, gölgeler insanları izlemeye başlıyordu.
Ve o gölgeler... hala o kütüphanedeydi.
Oraya cesaret eden kimse olmamıştı.
Ama artık çok geçti. Kitabı açmıştım.
O günden sonra gölgeler sadece beni değil,
tüm kasabayı izlemeye başlamıştı.
İnsanlar hâlâ aynı yüzlere sahipti ama...
gözlerinde bir boşluk vardı.

Bir gün markete gittiğimde, yaşlı bir bakkal gözümün içine baktı ve fısıltıyla, "Kitabı açan sensin, değil mi?" dedi.

Şaşırdım. Sadece başımı sallayabildim.

"Gölgeler seni çoktan tanıdı," dedi. Şaşırdım. Birden elim ayağım birbirine dolaştı.

Ve bir gece, yeniden kütüphaneye gittim. Alt katta eski bir masa vardı.

Masada yine o kitap duruyordu. Ama artık siyah değil, griydi.

Kapağında şu cümle yazıyordu:

"Sadece gölgesini kaybeden kurtulur."

Gölgeyi nasıl kaybedebilirdim ki?

Ama sonra anladım...

Bu, gerç k g lgem değildi.

**Bu gölge, öğrendiğim sırların, bilginin ve
içimde biriken korkunun bıraktığı izdi.**

**Ben artık korkmuyordum. Gölgeleri yenmenin
yolu, onları ink r etmek değil, onlarla
y zle mektir.**

**İnsanlar gölgelerden korkuyordu       onları
tanımıyorlardı.**

**Ama ben tanıyordum. Ve eğer bir gün biri o
kütüphaneye tekrar girerse...**

**Bıraktığım notlar sayesinde yalnız olmadığını
anlayacak.**

Zümra KARAKOÇ

BYF2 A4

GÜNEŞ DOĞARKEN

Henüz güneş yeni doğmuşken bir at arabası yanaştı evlerine. Selim kahvaltı bile edemedi apar topar Adatepe'ye doğru yola çıktılar. Kardeşinin bir süredir devam eden halsizlik, geceleri terleme, yüksek ateş gibi şikayetleri yüzünden Adatepe'deki ünlü bir doktora gidiyorlardı. Selim kardeşi Gözde için endişeleniyordu ama onu korkutmamak için sakinliğini koruyordu. Adatepe evlerine 3 saat uzaklıkta olduğu için sabah erkenden çıkmışlardı. Eğer söylenenler doğruysa bu doktor Gözde'nin hastalığını tedavi edebilirdi. Selim dönüp göz ucuyla kardeşine baktı. Annesinin kucağında melek gibi uyuyordu Gözde. Selim onu böyle görünce gözleri doldu.

Tek umudu doktorun kardeşinin hastalığını biliyor olması ve onu tedavi edebilmesiydi. Daha fazla bunları düşünmek istemedi ve yanlarına aldıkları battaniyelerden birisine uzanarak üzerini örttü ve uyumaya çalıştı. Uyandığında çoktan yolculuğun yarısı bitmişti. Babası atlara biraz saman vermek için durmuştu. Bir ağacın yapraklarının arasından gelen güneş ışığıyla gözlerini açtı Selim. Etrafına bakındı. Annesi ve Gözde uyuyordu. Birbirlerine sıkıca sarılmışlardı çünkü battaniyeleri rüzgardan uçmuştu. Selim hızlıca battaniyeyi alıp onların üzerini örttü. Bunu yaparken kardeşinin ateşine bakmayı ihmal etmedi. Ardından arkasından gelen sesle irkildi.

"Selim. Ne oldu oğlum?"

Kendisine seslenen babasıydı. Selim arkasını dönüp babasına baktı. Babasının gözlerinin altı morarmıştı. Bir tek o uyumamıştı. Sabahtan beri at arabasını sürüyordu. Selim babasına seslendi. "Annemin ve Gözde'nin battaniyesi uçmuştu. Onu aldım. Sen ne yapıyorsun?"

"Ben de atlara saman verdim. Şimdi biraz su içireceğim ve tekrardan yola çıkacağız. Eğer çok uykun yoksa bana biraz yardım edebilir misin?"

"Tabii ki baba. Buradaki kovaları mı alayım?"

"Çok iyi olur. Şu ileride bir çeşme var. Onun yanına gel de kovaları dolduralım."

"Hemen alıp geliyorum."

Selim babasının dediği gibi kovaları aldı. Arabadan indi ve etrafına bakındı. Babasını ilerideki çeşmenin başında gördü ve yanına gitti. Bir süre sonra Selim oluşan sessizlikten rahatsız oldu ve konuşmaya başladı. "Baba sence söylentiler doğru mu? Bu doktor gerçekten her hastalığı tedavi edebiliyor mu?" Babası ilk başta biraz duraksadı. Kovaları doldurmaya devam etti. Sonrasında konuşmaya başladı.

"Baba sence söylentiler doğru mu? Bu doktor gerçekten her hastalığı tedavi edebiliyor mu?"
Babası ilk başta biraz duraksadı. Kovaları doldurmaya devam etti. Sonrasında konuşmaya başladı.

"Bilemiyorum Selim. Ama kardeşinin iyileşeceğini umuyorum. Bu doktorda olmazsa başka bir doktora gideriz. Sen bunları dert etme. Kardeşini iyileştirmenin bir yolunu bulacağım."

Babası gerçekten Gözde için çok uğraşıyordu. Uğraşmaya devam edeceğinden de emindi. Su dolu kovaları atların önüne koydu ve birkaç elma almak için arabanın üzerine çıktı. Elmaları aldıktan sonra aşağı atladi. Atlara elmaları yedirdi ve geri arabanın üzerine çıktı. Biraz bekledikten sonra da babası geldi.

Yola çıktılar. Selim etrafa bakınırken uyuyakaldı. Uyandığında annesinin de uyanmış olduğunu gördü.

"Günaydın anne. Ne kadar yolumuz kaldı?"

"Günaydın Selim. Şu an Adatepe'deyiz.

Doktorun evine çok yaklaştık. Birazdan orada oluruz."

'Sonunda,' diye içinden geçirdi Selim. Yaklaşık 10 dakika sonra doktorun evine gelmişlerdi.

Selim kapının önünde durdu ve zile bastı. Az sonra kapıyı orta yaşlı, kibirli bir adam açtı.

"Bir hastalık için buraya geldiniz zannediyorum."

"Evet. Sizin iyi bir doktor olduğunuzu duyduk. Umarım kızımı iyileştirebilirsiniz."

"Yardımcı olabileceğimi düşünüyorum. Şu ana kadar tedavi edemediğim bir hastalık olmadı. Bunu duymuşsunuzdur. Bu kadar iyi bir doktorun tedavi edemeyeceği bir hastalık yoktur."

Bu egolu tavırları Selim'in içinde şüphe uyandırdı. Adamı incelemeye başladı. Bunu fark eden adam Selim'e döndü. Ona keskin bir bakış attıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Oğlunuz mu?" diye sordu.

"Evet, oğlumuz," diye cevapladı babası.

"Sinsi bakışları nedeniyle biraz korktum. Kardeşini tedavi edeceğim çocuğum. Sakin ol. Benim gibi mükemmel bir doktorun yapamayacağı iş yok," diye egolu tavrına devam etti.

"Ona ne şüphe," diyerek ortamı sakinleştirmeye çalıştı annesi.

Selim'in içi rahat değildi ama kardeşi için sakin kalması gerekiyordu. Doktor ona bakmaya devam ediyordu. Gözlerini kaçırsa da o gözleri üzerinde hissetmemesi mümkün değildi. Sonra annesi araya girdi ve Gözde'nin şikayetlerini anlattı. Doktor sadece birkaç dakika düşündükten sonra endişeyle konuşmaya başladı.

"Kızınızın hastalığı ciddi ve ilerlemiş. Bunun bir ilacı var ama çok yüklü bir miktar para gerekiyor. Kızınızın hayatı büyük tehlikede. İki, üç gün içerisinde ilacı içmezse ölebilir bile."

Dediklerini duyunca annesinin gözleri büyüdü. Selim ise sadece donmuştu. Kardeşi ile oynamayı bir anda bıraktığı için kardeşi bir anda etrafına bakındı. Herkesin şaşkın ve endişeli olduğunu görünce o da korktu. Bir anda gözleri doldu. Tam ağlayacaktı ki babası herkesi kendisine çevirmek için elleriyle alkış yapmaya başladı. Gözde küçüklüğünden beridir birisi alkış yaptığında duramaz ve o da alkış yapıp gülmeye başlardı. Babası bu iki üç saniyede hepsini kendine getirmişti. Sonrasında Selim'e Gözde'yi başka odaya götürmesini söyledi.

Selim dediğini yaptı. Babası ve annesi doktorla uzun bir süre konuştular. Odadan çıktıklarında annesinin yanakları kırmızıydı. Belli ki ağlamıştı. Selim onları daha fazla sıkmamak için sessiz kalmayı tercih etti. Eve geldiklerinde babası apar topar evden tekrar çıktı. Selim ne olduğunu anlamadı. Babasının eve gelmesini beklerken Gözde ile oyun oynadı. Annesi eve gelir gelmez odasına çekilmişti. Sessizce ve çaresizce babasını bekledi Selim. Babası eve geldiğinde elinde bir poşet vardı. Selim hemen yanına koşup ne olduğunu sordu. Babası ona sonra anlatacağını söyledi ve annesinin yanına gitti. Selim Gözde'ye birkaç oyuncak verdi ve babasının yanına gitti. Annesi ve babasının konuşmasını dinledi.

"Nasıl? Bu kadar parayı nasıl buldun?"
"Tarlayı satmak zorunda kaldım. Gözde iyileşene kadar başka bir işte çalışabilirim. Ben yarın erkenden doktorun yanına gidip bu parayı ona vereceğim. Sonra da tekrar mutlu ve huzurlu olacağız. Üzülme artık."
Selim şok olmuştu. Babası bu ilaç için tarlayı satmıştı. Sadece Gözde'nin ilacı bir tarla fiyatı tutuyordu. Ya ilaçtan tekrar almaları gerekseydi? Bu sefer ne yapacaklardı? Anne ve babasının yanına geçti.

"Yarın ben de seninle geleceğim baba."

"Sen bizi mi dinledin Selim?"

"Evet. Tarlayı sattığını duydum. Ben de yarın seninle geleceğim. Birlikte halledeceğiz."

"Madem öyle istiyorsun. Sana bir şey diyemem. Sabah yine aynı saatte ben seni kaldırıyorum. Gözde'ye hiçbir şeyi anlatma. Haberi olmasa daha iyi olur."

"Tamam."

O gün Selim akşam erkenden yattı. Sabah ise babasıyla gidip parayı doktora verdi. Doktor onlara ilaç geldiğinde haber vereceğini söyledi. Eve dönene kadar hiç konuşmadılar. Eve dönünce de normal rutin günlerine devam ettiler. Üç gün sonra doktordan haber gelmeyince Selim ve babası tekrardan doktorun evine gittiler ama evin boş olduğunu gördüler. Yakındaki komşuların söylediğine göre o günden sonra doktoru kimse görmemiş. Selim ve babası doktorun evinin sahibini buldular. Evin sahibi doktorun 2 gün önce evden çıktığını söyledi. İkisi de beyninden vurulmuş gibi oldu.

Eve gittiklerinde ne yapacaklarını düşünüyordlardı. Doktor Gözde'nin hastalığı konusunda yalan mı söylemişti? Yoksa hastalığı gerçekten ciddi miydi? Doktor neden bir anda ortadan kaybolmuştu? Babası ve Selim o gün şehre gitmeye karar verdiler. Şehire gittiklerinde önce polise gittiler ve olayları anlattılar. Polis bu sıralar herkesin aynı kişiden şikayetçi olduğunu anlattı ve onlara yardım etmeye çalıştığını söyledi. Sonrasında şehirde bir doktora gittiler ve Gözde'nin şikayetlerinin hepsini anlattılar. Doktor Gözde'yi muayene etti ve birkaç test yaptırdı.

Gözde'nin hastalığının ne olduğunu bulmuştu. "Gözde'yi buraya getirirseniz hemen tedavisine başlarız. Tedavi sürecinde siz de bu dolandırıcı doktoru ararsınız. Sadece tedavisi biraz uzun sürebilir. Eğer hastalık çok ilerlememişse daha hızlı tedavi edebiliriz." Sonraki gün Selim ve babası Gözde'yi ve annesini alıp tekrar doktora geldiler. Maddi sıkıntısı yüzünden nerede kalacaklarını düşünürken polisten sevindirici haber geldi. Doktor yakalanmıştı. Suçunu itiraf etmesi uzun sürse de tüm mağdurların parası hala ondaydı ve herkese parasını geri dağıttılar. Selim ve ailesi şehir merkezinde küçük bir ev tuttular ve Gözde'nin tedavisine katkı sağladılar.

Bir yılın sonunda Gözde'nin tedavisi sona erdi. Selim ve ailesi tüm bu olaylardan sonra sonunda eski huzurlarına kavuşmuşlardı. Gözde ve Selim şehir merkezinde yeni bir okula başlamışlardı. Babasının artık şehirde küçük bir manavı vardı ve küçük bir tarla ile manavına katkı sağlıyordu. Annesi evin geçimine katkı sağlamak için bir pastanede yarı zamanlı çalışmaya bile başlamıştı. Tüm bu olaylara rağmen eski hayatlarına geri dönebildikleri için ve Gözde iyileştiği için Selim artık çok mutluydu. Ailesi tekrardan huzura kavuşmuştu.

GÜLFEM TOPLU
BYF2-A4

HAYAT BISİKLETİ

Bir zamanlar iki kız kardeş yaşırmış. Bunlar ikizmiş; birinin adı Öykü, birinin adı Masal'mış. Bunlar oyun oynarken bahçede eski bir bisiklet bulmuşlar. Hemen babalarının yanına gidip bu kimin diye sormuşlar.

Baba: Bu benim çocukluk bisikletim.

Masal: Öykü, bence biz bu bisikleti bir şeye dönüştürelim.

Öykü: Ne yapalım Masal?

Masal: Buldum! Bence bu bisikletle eski zamanlarımıza gidelim.

(Öykü ve Masal işe koyulurlar.) Bisiklete bir bilgisayar bağlarlar. Sonra da bisikletin tekerlerini şişirirler. Bir de eşyalarını koymak için arkasına bir sepet eklerler. (Sonra babalarına göstermek için yanlarına giderler.)

Öykü: Baba bak ne yaptık.

Baba: Hadi o zaman hazırlanın da yola çıkalım.(Öykü ve Masal çok şaşırırlar ama hemen hazırlanmaya giderler.) Yanlarına çadır, fotoğraf makinesi, su, yiyecek ve kıyafet alırlar.

Bisikletin her pedalını bir kez ileriye çevirdiğinde bir sene geriye gidiyorlar ama sadece on bir kez ileriye çevirebiliyorlar. Çünkü Öykü ve Masal on bir yaşındadır. Eğer daha fazla çevirirlerse bir daha geri dönemezler. Bu yüzden çok dikkatli olmaları gerekiyor. Masal ve Öykü bisiklete bindikten sonra bebekliklerini görmek için on kez pedalları ileriye çevirirler. Sonra gözlerini kapatırlar ve her yıl için bir dakika beklerler. Gözlerini açtıklarında karşılarında bebekliklerini görürler. Çok şaşırırlar, hemen bebekliklerini sevip yani kendilerini sevip bir fotoğraf çekinirler. Arkalarını döndüklerinde bisiklet yoktu.

Öykü: Şimdi ne yapacağız?

Masal: Aaa bak onların elinde.

(Hemen ellerinden almaya giderler.)

Ama almaya çalışırken bisiklet düşer ve bozulur.

Öykü: Ne yapacağız?

Masal: Bunu düşündüm, o yüzden sepete yedek eşyalar koydum.

Baba: Hadi o zaman tamir edelim. (Tamir ederler.)

Baba: Hadi o zaman yola koyulalım.

Eve vardıklarında orada çekindikleri fotoğrafları çocukluk albümlerine yerleştirirler ve bu anıyı unutmamak için günlüklerine yazarlar.

ELA NUR KESKİN

BYF1- A4

ZEYNEP VE MACERALARI

Zeynep iyiliksever, yardımsever, saygılı biriydi. Zeynep hayvanlara yardım ederdi, yaşlılara yardım ederdi. Arkadaşlarına, ailesine saygılı davranırdı. Zeynep pazartesi akşamı okul çantasını hazırladı, kitap okudu ve ailesine iyi geceler deyip yatağına yattı. Salı sabahı kahvaltısını yapıp üstünü giyindi. Aşağı inip servisi bekledi. Servis geldi ve Zeynep servise bindi. Okula vardıklarında sınıfına çıkıp eşyalarını masaya koydu. Arkadaşları ile bahçeye inip oyun oynadılar.

Zil çaldı ve sınıflarına çıktılar. İlk dersleri Sosyal Bilgiler İdi. Sosyal bilgiler dersinden ödev vardı. Öğretmenleri ödevleri kontrol etti. Kontrol ettikten sonra derse devam etti. Teneffüs zili çalmıştı. Şimdiki dersleri Beden Eğitimiydi. Teneffüste aşağı indiler. Zeynep bir kedi görmüştü. Bu kedi yaralanmıştı. Zeynep bu durumu hemen nöbetçi öğretmene söyledi. Nöbetçi öğretmen veterineri aradı ve olanları anlattı. Veteriner gelip aldı. Zeynep izin alıp onlarla gitti. Zeynep kedinin yüzüne bakmamıştı.

Şimdi kedinin yüzüne bakmak istedi. Kedinin yüzüne baktığında bu kedinin kendi kedisi olduğunu fark etti. Aklına birçok soru gelmişti: Kedisi buraya nasıl gelmişti? Kedisi nasıl yaralanmış olabilir? Veya kim yaralamış olabilir? Zeynep bunları düşünürken hastaneye vardılar. Veteriner hemen kediyi alıp tedavi etmeye başladı. Zeynep kedisinin ismini Yumak koymuştu. Veteriner tedaviyi bitirmişti.

Zeynep hemen kedisinin nasıl olduğunu sordu. Veteriner durumunun iyi olduğunu söyledi. Zeynep kedinin nasıl yaralanabileceğini sordu. Veteriner kedinin araç altında kalmış olabileceğini söyledi. Zeynep o an evin kapısının açık unutup kedinin çıkmış olabileceğini düşündü. Daha sonra aşağı inip servisin altında kalmış olabileceğini düşündü. Peki ya kedisi okula nasıl gelmiş olabilirdi? Bu sorular çok karışıktı ve zordu.

Veteriner kediye verip tekrar okula bıraktı. Zeynep okulda derslerini işleyip eve gitmek için servise bindi. Eve vardığında annesine olayları anlatmaya başladı. Annesi bu olaylara gülerek karşılık verdi. Zeynep annesine neden güldüğünü sordu. Annesi bu olayları kendisinin de bildiğini söyledi. Çünkü bu olayları kendisi düzenlemişti. Kedisinin de yapay olduğunu söyledi. Bu işte veteriner ve nöbetçi öğretmenin de dahil olduğunu söyledi.

Zeynep bu olanlara çok şaşırmıştı. Gerçekten kedisine bir şey olmamıştı. Annesine neden böyle bir şey yaptığını sordu. Annesi Zeynep'in ne kadar hayvansever olduğunu test etmek için yaptığını söyledi. Zeynep'in bir ödevi de bugün ne yaptıklarını deftere yazmaları gerekiyordu. Zeynep bugün ne yaşadığını detaylıca defterine yazdı. Diğer ödevlerini de yaptı. Daha sonra test çözdü. Testi bitirip yemek yemeğe gitti. Yemekten sonra annesi ile sohbet etti. Çantasını hazırlayıp yatağına yattı.

Sabah okula geldiğinde öğretmen ödevleri kontrol etti. İlk önce Zeynep'e okuttu. Bütün sınıf şaşkınlıkla Zeynep'i dinledi. Öğretmen Zeynep'inkini çok beğendi. Diğerlerinin ödevini de okutup dersi bitirdi. Öğretmen not olarak çocukların ödevlerine 100 verdi. Öğretmen ödevleri beğendiği için bu ödevi tekrardan verdi. Zeynep toparlanıp servise bindi. Zeynep bugün neler olacak acaba diye düşünürken eve varmıştı bile.

Annesinin yine böyle yapmasını isterdi. Çünkü hem macera seven biriydi hem de ödevine sıradan bir olay yazmamış olurdu. Servisten inip eve geldi. Üstünü çıkarıp yemeğini yedi. Yedikten sonra ödev yaptı. Ödevini bitirip test çözdü. Annesinden izin alıp aşağıda arkadaşları ile oyun oynadı. Annesi Zeynep'i oyun oynarken birden çağırdı ve bir yere gitmelerini gerekiyormuş.

Oyunu bırakıp eve gitti. Hazırlanıp arabaya bindiler. Annesine nereye gittiklerini sordu. Annesi huzurevine gittiklerini söyledi. Zeynep bugün de maceralı geçecek diye düşündü. Huzurevine varmışlardı. Huzurevinde yaşlılar vardı. Annesi akrabasına bakarken Zeynep ise yaşlıları tanımaya çalışıyordu. Bir yaşlı kadın Zeynep'e seslendi. Zeynep yaşlı kadının yanına gitti. Yaşlı kadın Zeynep'ten yardım istedi. Zeynep yaşlı kadına yardım etti. Yaşlı kadın ile çok iyi anlaşmışlardı.

Yaşlı kadının ismi Gül'dü. Yaşlı kadınla Zeynep sohbet ediyorken annesi gitme vaktinin geldiğini söyledi. Zeynep vedalaşıp arabaya bindi. Eve vardıklarında akşam olmuştu bile. Zeynep bugün de macera yaşayabilmişti. Bugün çok mutlu olmuştu. Hep huzurevine gitmek istedi. Bugünkü olayları defterine yazdı. Akşam yemeğini yedikten sonra sohbet ettiler. Zeynep annesine neden huzurevine gittiklerini sordu. Annesi hem senin ne kadar yardımsever olduğunu hem de ne kadar iyi bir insan olduğunu test etmek için dedi. Zeynep annesinin neden böyle şeyler yaptığını merak etti. Annesine bu soruyu sordu.

Annesi hepsi senin yardımsever olman ve hayvansever biri olman için dedi. Zeynep şaşırdı. Çünkü kendisi zaten yardımsever ve hayvansever biriydi. Annesine sormak istedi sonra sormadı çünkü belki annesi Zeynep'in daha da gelişmesi için yapmış da olabilirdi. Sonra üstünü değiştirdi. Çantasını hazırladı. Herkese iyi geceler deyip yatağına yatmaya gitti. Sabah uyanınca kahvaltısını yaptı. Kahvaltısını yaptıktan sonra hazırlandı. Aşağı inip servisi bekledi. Servis gelip Zeynep'i aldı. Okula geldiler ve derse baktılar. Ders Beden Eğitimi idi. Hava çok soğuktu.

Bu yüzden spor salonuna gittiler. Spor salonunda voleybol çalıştılar çünkü bugün turnuvaları vardı. Kendi sınıfı ve 5/C yarışıyordu. Turnuva vakti gelmişti. Takımı çok iyi oynayıp yarışı kazandılar. Okulda birinci oldular. Bunu kutladılar. Zeynep çok mutlu oldu. Derslerini işleyip servise bindi. Eve geldiğinde okulda birinci olduklarını söyledi. Annesi de Zeynep kadar mutlu oldu.

Annese bunu kutlamak için pasta yaptı. Birlikte pasta yediler. Bugün de günü çok güzel geçmişti. İçinden keşke her gün böyle olsa diye geçirmişti çünkü hem kendisi hem de diğer sevdiği insanlar mutlu oluyor. Daha sonra yemek yediler. Zeynep çantasını hazırlayıp kitabını okudu. Ardından üstünü değiştirip yatağına yattı.

ESRA BUĞLEM ERDOĞDU
BYF1-A8

SALİH'İN AZMİ

Salih ortaokul 6. sınıfa giden zeki bir çocuktur. Salih A şubesinde okuyordu. A şubesinde derse katılan, ödevlerini ve görevlerini eksiksiz bir şekilde yapan, uslu kişilerdendi. Bu sayede birçok öğretmenin gözüne girmişti.

Salih girdiği 5. sınıf yazılılarından ve 6. sınıfın 1. dönem 1. yazılılarından 85 ve üzeri almıştı. Ancak öğretmenlerinin bir konuda Salih'ten şikâyeti vardı. Bu konu Salih'in yazısının çok kötü olmasıydı.

Öğretmenler Salih'in yazısını okuyamayıp uyarmalarına rağmen Salih yazısını düzeltemeyince veli toplantısında bu konuyu Salih'in annesine söylemeye karar verdiler. Planladıkları gibi veli toplantısında bu konuyu Salih'in annesine söylediler. Annesi evde Salih'i bir güzel tembihledi. Ama Salih:

-Sıkıntı olmaz. Zaten derslerde başarılıyım, dedi.

Annesi buna karşılık:

-Sen bilirsin. Ancak bu konunun sonu senin zararına olur, dedi.

Şimdi 1. dönem 2. yazılıların vaktiydi. Bu sınavlardan ikisini MEB (Milli Eğitim Bakanlığı) yapıp okuyacaktı. Bu dersler Matematik ve Türkçe idi. Salih'e göre sınavlar çok basitti. Ayrıca Türkçe dinleme sınavından 100, Türkçe konuşma sınavından 92 aldığını biliyordu. Türkçe dinleme ve Türkçe konuşma sınavları sayesinde Türkçe notu en az 48 oluyordu.

**Sınavların üzerinden iki hafta geçmişti. Salih sınav sonuçlarına bakmak için heyecanla e-okula giriş yaptı. Türkçe ve Matematik notunu görünce şoka uğradı. Türkçe notu 48, matematik notu 0 idi. Oysa Türkçe ve Matematik sınavlarını MEB'in yayınladığı cevap anahtarından kontrol etmişti ve hepsi doğru idi. Salih çarşamba günü Türkçe notunun neden 48, matematik notunun neden 0 olduğunu öğretmenlerine sordu:
-Öğretmenim, neden ben yazılılardan 0 aldım?**

Her iki öğretmenin verdiği cevap aynı idi:

**-Çünkü MEB yazını okuyamadı.
Salih buna çok üzölmüştü ancak
yapacak bir şey yoktu. Salih bunu
önemsemeyip bir daha yazılıda daha
özenerek yazarım diye düşündü.**

**Ankara Okullar Arası Hikâye Yazma
Yarışması'na katıldı. Yarışmaya toplam
1021 kişi katılmıştı. Yarışmaya verilen
hikâyeler puanlanıp ilk üçe girenin
hikâyeleri panoya asılacak ve ilk üçe
girenlere 1000 TL para ödölü vardı.**

Ayrıca Salih verilen tüm hikâye unsurlarına uyararak, noktalama kurallarına uyararak, el yazması ile harika bir metin yazdı. Fakat yazısını tüm çabalarına rağmen okunaklı yazamamıştı. En geç teslim tarihine iki hafta vardı. Buna rağmen teslim etmeye gitti. Yazısını okuyamayan görevli:

-Yazın çok okunaksız. Bunu kabul edemem. Hem iki hafta süren var. O zamana kadar yazını en güzel hali ile yazıp getir, dedi.

Salih bunu kabul edip annesine yazı konusunda haklı olduğunu söyleyip yazısını nasıl düzeltebileceğini sordu. Annesi Salih'e her gün 30 dakika yazı çalışması yaptırdı. Salih artık güzel yazabiliyordu. Salih metni bitirip hemen görevliye teslim etti. 3 gün sonra sonuçlar açıklandı. Salih birinci olmuştu. Ayrıca sınavlarda da okunaklı yazıyordu.

MEHMET AKAY ULUDOĞAN

BYF2 -A4

DOSTÇA BİR KELAM

Merhaba arkadaşlar! Bugün sizlere birkaç kelamım var. Lütfen beni dinler misiniz? Bazen yaptığınız şeyleri birisinin kötülüğü için yaparsınız. Sakın "yapmam" demeyin; siz insansınız, hatalara düşeceksiniz, nefsinize yenileceksiniz. Neyse, işte o yaptığınız kötülük döner, dolaşır ve sizi bulur, sizi yaralar. Bu nedenle yaptığınız şeylere çok dikkat etmelisiniz çünkü insan kendi kendini öldürür...

**Bazı insanlar bitkilere hiç iyi davranmaz
çünkü o bitkileri canlı olarak görmezler.
Düşünebiliyor musunuz? Lakin o karanfil,
o zencefil, o ağaç olmasa onların tek bir
hücresi dahi olmayacaktı. İşte insanların
böyleleri de var ama bilmezler ki o bitki
fotosentez yapmasa, onların tabağına
yemek olarak gelmese, diğer canlıları
beslemese o ağaçları kesen ellerinin, o
çiçekleri ezen ayaklarının bir tanesinin
bile olmayacağını...**

Bazen de insanlar öbür dünyayı düşünmezler. Her türlü pisliğe bulaşırlar. Şimdi örnek verecektim de zaten biliyorsunuz. Bir kuruş fazla alayım diye adam öldürenler var ya! Barış Manço'nun da dediği gibi "Altı üstü beş metrelik bez için." İşte nerede doğup nasıl büyüdüğlerini unutanlar örnek olurken ördek olurlar. Ve bir gün gelir ve yaptıklarının bir hiç için olduğunu anlarlar ama o vakit çok geçtir. O gün de hesap ve sorgu günüdür.

Şöyle bir söz vardır, bilir misin?

"Nereden geldiğini unutma ki nereye gittiğini unutmayasın."

Ben şimdi size hayatın önemli noktalarından sadece üçüne değinebildim lakin bunlar gibi o kadar nokta vardır ki ancak bunları yaşayarak anlayabilirsin. Ey insanoğlu! Sen doğruyu ve yanlış ayırt edebilecek bir yaratılışa sahipsin.

YUSUF EMRE VAROL

BYF1-A3

BİR HALAY UĞRUNA

Alperen'in öğretmeni kültürel öğelere çok önem verirdi. Alperenlere "HALAY ÇEKME" sınavı yapacaktı. Alperen halk oyunlarından nefret ederdi. Ama bu sınavı geçmesi gerekiyordu. Bu sınavı geçerse takdir alıyordu. Takdir alırsa babası onu İspanya'ya götürecekti. Ama geçemezse...

Neyse, bu konuyu araştırmak için kütüphaneye gitti. Önce anlatımlı videosunu izledi. Sonra halay müziği dinledi (şemmamme şemmammeee şemmamme buke...). Halayı sevmese de birden içi kıpırdadı ve halaya başladı. Yandakiler de kendilerini kaptırdılar, onlar da oynamaya başladılar. Güvenlik görevlisi geldi ama ne çare, o da kendini kaptırdı. Yandaki LGS öğrencileri bu durumdan şikayetçi oldu.

Polisler geldi. Alperen hızlı bir şekilde kütüphaneyi terk etti. Polisler arkasından geliyordu. Alperen çok hızlı koşuyordu. Polisler yetişemedi ama çevresini sarıp araya sıkıştırdılar. Alperen'e gitgide yaklaşıyorlardı. Alperen yandaki iki binanın arasında bir aralık buldu ve oradan kaçtı. Polisler o aralığa giremedi tabii.

Alperen bu durumdan ailesine bahsetmedi çünkü çok korkmuştu. Ama çok iyi halay çekiyordu. Yarınki sınava hazırdı. Öğretmen sınavları açıkladı. En yüksek puanla Alperen kazanmıştı. Öğretmen kendi kanalında yayınlamak için Alperen ile röportaj yapıyordu.

-Alperen, sınava nasıl hazırlandın?

-Halay çekerek.

-Nerede çektin?

-Kütüphanede.

-Kütüphanede kızmadılar mı?

-Kızdılar.

-Sen ne yaptın?

-Devam ettim.

-Sonra ne oldu?

-Kovaladılar.

-Sen ne yaptın?

-Kaçtım.

Öğretmen röportajı hiç beğenmemişti. Alperen'den daha açık konuşmasını istedi ve tekrar sordu:

-Alperen, sınava nasıl hazırlandın?

Tam o sırada okula polisler geldi ve Alperen şöyle söyledi:

"Kısa bir reklam arasından sonra devam edeceğiz." dedi ve koşturaya başladı. Polisler Alperen'i fark etti ve arkasından koşturaya başladılar. Alperen son sürat koşuyordu. Sağa döndü, sola döndü. Artık hiç bilmediği bir sokaktaydı. Karşısına bir depo çıktı. İçeri girdi ve kapı aniden kilitlendi. Polislerin gitmesini bekledi. Polisler gidince kapıyı açmak için kolu çevirdi ama açılmadı.

Tekrar tekrar çevirdi ama yine de açılmadı. Çok korkuyordu. Aşağı doğru inen bir merdiven vardı. Yapacak bir şey kalmayınca aşağı doğru indi. Aşağıdan müzik sesi geliyordu, bir de tepinme sesi geliyordu. Biraz daha ilerleyince kütüphanede dinlediği halay müziğinin çaldığını fark etti (şemmamme şemmammeee şemmamme buke...). Heyecanla içeriye girdi. Gördükleri karşısında şoka uğradı. İnekler halay çekiyordu! Alperen de halaya katıldı ama inekler o kadar cüsseliydi ki Alperen'in kağıttan farkı kalmamıştı. Oradan hızlıca çıktı ve o odanın kapısını kapattı. Birden bire sağ tarafındaki duvar kapı olmaya başladı. Başının döndüğünden dolayı hayal gördüğünü sandı. Kapının üzerinde EŞEKLER'İN ÇAY PARTİSİ yazıyordu.

Alperen çok merak etmişti içerisini. Önceki olaylardan dolayı içeriye daha yavaş girdi. Bu sefer de eşeklerin altında kalmak istemiyordu. Yavaşça içeriye girdi. Karşısında ne görsün! Her türde eşek var: BABAANNE EŞEK, ANNEANNE EŞEK, TEYZE, YENGE, ANNE hatta BÜYÜCÜ VE DEDİKODUCU eşek bile var. Alperen'i çay partilerine davet ettiler. Alperen çayı içti ve birden uyuyakaldı. Uyanınca etrafını polisler sarmıştı. Sonradan anladı ki eşeklerin hepsi kostümmüş. Ama anlamadığı tek bir şey vardı: İnekler gerçek miydi?

EYMEN ÜNAL
BYF1-A3

İYİLİK TRENİ

Bir zamanlar gökyüzünde hareket eden, yoluna başka bir aracın çıkmadığı, iyilik dolu bir tren varmış. Dumanının sesi "İyilik, iyilik!" diye çıkarmış. Yolcuları arasında çocuklar, gençler ve yaşlı insanlar bulunurmuş. Makinistin aracı kullandığı bölmede rengarenk düğmeler varmış. Bu düğmeler, zaman zaman yolcuları bilgilendirmek için kullanılırmış. Bu trenin her bir vagonunun adı farklı bir erdem ile isimlendirilmiş. Birbirinden farklı yedi erdemin bulunduğu vagonlardaki yolcular, seyahatlerinde vagon isimleriyle ilişkili olaylar yaşıyorlarmış.

Engellilere Saygı Vagonu

Birinci vagon, engellilere saygı vagonuymuş. Bu vagonda bir gün Yağız isminde yürüme engelli bir çocuk yolculuk ediyormuş. Tren gökyüzünde süzülürken Hasan isimli bir genç, Yağız ile yürüyememesinden dolayı dalga geçmiş. Yağız bu esnada kitabını okuyormuş. Ama Hasan, Yağız'ın arkadaşlarının engelinden dolayı onunla oynamadığını düşünmüştü. Hasan, "Sen yürüyemiyor musun? Arkadaşların seni yalnız mı bıraktı, ha ha ha ha...!" demiş. Bu sırada Yağız'ın ağlama sesini fark eden annesi Selma Teyze hemen yanına gelmiş. Selma Teyze kızgın bir şekilde; "Bu davranışınla Yağız'ı üzüyorsun."

O, diğer çocuklardan farklı olabilir ama onların yapabildiği her şeyi yapabilir. Yağız çok güzel hikaye yazar, basketbol takımında çok başarılı bir oyuncu, ayrıca piyano çalmada oldukça yetenekli biridir. Sadece tekerlekli sandalyede oturması mı seni bu davranışlara yönlendirdi?" demiş. Hasan, "Aslında haklısınız, özür dilerim Yağız. Bir daha bu davranışı tekrarlamayacağım ve başkalarıyla dalga geçmeyeceğim." diyerek yerine oturmuş. Yağız ve vagondaki diğer insanlar, engelli olmanın hayattaki yapılacakların önünde bir engel olmadığını farkına varmışlar.

Yardımlaşma Vagonu

İkinci vagon, yardımlaşma vagonuymuş. İyilik treni gökyüzünde süzülürken vagondaki çocuklar; Rüya, Havin, Cansu ve Öykü bir takım olmuşlar. Trende karşılıklı oturmuşlar ve öğretmenlerinin vermiş olduğu proje ödevini yapıyorlarmış. İlk denemede görevlerini tamamlayamamışlar. Bu takımın kaptanı Rüya, proje ödevini kötü yaptıklarını düşünmüş. Rüya, "Biz bir ekip halinde, yardımlaşarak her şeyi başarabiliriz."

Haydi, yardımlaşmanın gücü adına!" demiş ve elini masanın ortasına koyduktan sonra diğerleri de ellerini onun elinin üstüne koyarak hep birlikte 'iyiliğin gücü adına' diyerek coşkuyla ödevlerini yapmaya başlamışlar. Yardımlaşarak hazırladıkları ödevin her bir aşamasında iş birliği yapmışlar. Böylelikle ödevlerini yaparken hem daha az yorulmuşlar hem de daha güzel bir iş ortaya koymuşlar. Ödevlerini sunduklarında öğretmenlerinden tam puan almışlar. Vagondakiler yardımlaşmanın ne kadar önemli bir erdem olduğunu anlamışlar.

Saygı Vagonu

Üçüncü vagon, saygı vagonuymuş. İyilik treninde güneşli bir gün, Zeynep adındaki yaşlı bir teyze trenden inmek için hazırlanmış. Her şey tamammış ama bir şey eksikmiş. Zeynep Teyze'nin bastonu ortalıklarda yokmuş. Zeynep Teyze'nin bastonunu Selim isimli bir çocuk eline alarak yaşlı teyzenin karşısında dans ediyormuş. Zeynep Teyze, "Lütfen, bana bastonumu geri verir misin?" demiş. Selim, "Sana bastonunu niye geri vereyim ki! Ben burada eğleniyorum." demiş. Zeynep Teyze sinirlenmiş.

O sırada oradan geçen Edip, Selim'i gıdıklayarak elinden bastonu almış ve şöyle demiş: "Sana saygıyı hiç öğretememişler. Zaten öğrenseydin böyle yapmazdın. Ne demişler, sonuçta ağaç yaşken eğilir." demiş. Edip, Zeynep Teyze'ye yardım ederken Selim hatasını anlamış. Selim, "Zeynep Teyze, senden çok özür diliyorum. Yaptığım yanlış bir davranıştı. Edip, sen de bana güzel bir ders verdin. Sana çok teşekkür ediyorum." demiş. Vagondaki insanlar da birbirlerine saygının önemini daha iyi anlamışlar.

Paylaşım Vagonu

Dördüncü vagon, paylaşım vagonuymuş. Bu vagonun yolcuları anaokuluna giden çocuklar ve bu çocukların öğretmeniymiş. Elif, Zehra ve Mustafa üç arkadaşmış. Aslı Öğretmen de hem anaokulu öğretmeni hem de çocuk kitapları yazarıymış. Çocuklar anaokulunda yaptıkları gibi vagonda da oyuncak saati yapmışlar. Zehra oyuncak saatinde çok güzel bir bebek ile oynuyormuş. Ama bir sorun varmış. Zehra bebeğini kimseyle paylaşmıyormuş. Elif, Zehra'nın bebeğine bakmak istemiş.

Ama Zehra buna izin vermemiş. Elif bunun üzerine, "Paylaşmayı sevmeyenlerle arkadaş olmanın hiçbir anlamı yok. Ben seninle her şeyimi paylaşıyorum. Ama sen benimle bir oyuncağını bile paylaşmıyorsun." demiş. Zehra bundan çok etkilenmiş. Elif'in söylediklerinin doğruluğuna inanmış. Artık oyuncağını Mustafa ile de paylaşmaya başlamış. Aslı Öğretmen yaşanan bu durum üzerine paylaşmak temalı bir kitabı kütüphaneden bulup getirmiş. Kitap okuma saatinde çocuklara bu kitabı okuyarak paylaşma temasını konuşmuşlar.

Dürüstlük Vagonu

Beşinci vagon, dürüstlük vagonuymuş. Okula gitmek için trene binen Zümra, dün akşam ödevlerini yaparken uyuyakalmış. Annesi Miray Hanım Zümra'yı yatağına yatırmış. Sabah olduğunda kahvaltısını yaptıktan sonra ödevlerini tamamlayamamanın verdiği huzursuzlukla trene binmiş. Zümra yol boyunca okulda öğretmenine ne söyleyeceğini düşünmüş. Okula vardığında öğretmeni ödevlerini kontrol etmek istemiş. Ama Zümra ne açıklama yapacağına karar verememiş. "Acaba öğretmenime sandalyemde uyuyakaldığımı mı söylesem, yoksa ödevlerimi yaptım ama evde unuttum mu desem?" diye düşünmüş.

Zümra vagondaki düşüncelerini hatırlamış ve dürüst olmanın en doğru hareket olduğuna karar vermiş. Öğretmenine doğruyu söylemiş. Öğretmeni, "Tamam, bu akşam ödevlerini tamamlayıp yarın getirebilirsin." demiş. Zümra akşam ödevlerini yaptıktan sonra ertesi gün ödevlerini öğretmenine göstererek aferin almış. Evine dönerken dürüstlük vagonunda aldığı kararın ne kadar doğru olduğunu düşünmüş. Zümra artık doğruyu mu söylemeliyim yoksa bir bahane mi bulmalıyım ikileminde kalmamaya karar vermiş.

Empati Vagonu

Altıncı vagon, empati vagonuymuş. Ahsen ve arkadaşları oyun alanında oynarken Yavuz yanlarına gelip onlarla oynamak istemiş fakat onlar izin vermemişler. Yavuz üzgün bir şekilde oturduğu yere gitmiş. Kendisini yalnız ve kimsenin onu sevmediğini hissetmiş. Eve döndüğünde bu durumu annesi ile paylaşmış. Annesi, "Yarın arkadaşlarına sizler de böyle bir durumda kalsaydınız ne hissedersiniz, demelisin." demiş.

Sonraki gün oyun alanında Yavuz, Ahsen'e, "Lütfen benimle empati kurabilir misin?" demiş. Ahsen, "Madem çok ısrar ediyorsun, tabii ki sana yaptığımız hareket kendimize yapıldığında ne hissettiğimizi düşünmeliyiz." demiş. Ahsen, empati kurduğu zaman Yavuz'un neler hissettiğini anladığı için artık onu da oyunlarına almaya karar vermiş.

Vefa Vagonu

Yedinci vagon, vefa vagonuymuş. Çok iyi arkadaş olan Masal ve Yaren iyilik trenine binmiş, okula gidiyorlarmış. Yaren beslenme çantasını evde unutmuş. Masal, "Ben seninle yemeğimi paylaşırım." demiş. Okulda Masal yemeğinin yarısını Yaren'e vermiş. Yaren bu anıyı kalbinde bir iyilik borcu olarak saklamış. Ortaokulda aynı okula giden Masal ve Yaren çok mutlu olmuşlar. Bir gün Masal yemeğini evde unutmuş.

Yaren arkadaşının yaptığı iyilikleri de hatırladıktan sonra: "Canım arkadaşım, biz küçükken sen yemeğini benimle paylaşmıştın. Şimdi sıra bende, yemeğimin yarısı senindir." demiş. İki arkadaş vefa vagonundaki insanlara vefalı olmanın insanın en kıymetli erdemi olduğunu düşündürmüşler. Yolcular vefa duygusunu hissettikleri arkadaşlıklarını hatırlamışlar.

Yedi vagondan oluşan iyilik treni, sahip olduğu erdemlerle yolcularının hayatlarını mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşamalarını sağlamış.

Yolcular, hayatın içinde yanlış kararlar vermeden önce erdemli davranışlarla günlerini güzelleştirmenin mümkün olduğunu anlamışlar. İyilik treni uzun yıllar boyunca gökyüzünde süzülerek bir yıldız gibi karanlıkta parlamaya devam etmiş.

ELİF AYYILDIZ

Türkiye Noterler Birliği İlkokulu 4-A

